

Sygn. akt: VII C 774/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy w L. VII Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Aneta Murawska
Protokolant:	sekr. sądowy Mariola Artymowicz

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda J. B. kwotę 4 000 zł (słownie: cztery tysiące złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14.12.2011r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3 873,59 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

III. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu państwa-kasa Sądu Rejonowego w L. kwotę 1 434,57 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo ze środków budżetowych Sądu.

Sygn. akt VII C 774/12

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 25 maja 2012 roku a skierowanym przeciwko stronie pozwanej Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W., powód J. B. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 4.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty oraz obciążenie pozwanego poniesionymi przez niego kosztami procesu. W uzasadnieniu żądania powód wskazał, że w dniu 20 września 2011 roku w L. kierujący pojazdem marki H. o numerze rejestracyjnym (...) D. G. nie zachował należytej ostrożności, czym doprowadził do zderzenia z pojazdem marki H. o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez J. B.. Sprawca posiadał u strony pozwanej ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych aktualne na dzień zdarzenia. Na mocy notatki policyjnej D. G. został uznany za sprawcę przedmiotowego zdarzenia oraz został ukarany mandatem karnym. W następstwie zdarzenia szkodowego powód doznał urazów, które wywołują u niego poczucie krzywdy. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany nie spełnił roszczenia powoda o zapłatę zadośćuczynienia wskazując, że brak jest podstaw do wypłaty z tytułu zgłoszonych roszczeń z powodu braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie wyrządzenia krzywdy w związku z przedmiotowym zdarzeniem.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana- Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa oraz obciążenie powoda poniesionymi przez stronę pozwaną kosztami postępowania w sprawie wskazując, że brak związku przyczynowego pomiędzy uszkodzeniami ciała powoda a zdarzeniem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 września 2011 roku w L. kierujący pojazdem marki H. o numerze rejestracyjnym (...) D. G., wykonując manewr zmiany pasa ruchu, uderzył w prawidłowo jadący pojazd marki H. zarysowując jego błotnik. Pojazd marki H. o numerze rejestracyjnym (...) był kierowany przez J. B.. Na miejsce tego zdarzenia drogowego został wysłany patrol funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji. W następstwie tej interwencji sprawca zdarzenia D. G. został ukarany mandatem karnym w wysokości 450 złotych i 6 punktami karnymi.

Funkcjonariusze K. w L. jako osobę poszkodowaną w zdarzeniu z dnia 20.09.2011 r. uznali powoda J. B. kierującego pojazdem marki H. o nr rej. (...).

Sprawca zdarzenia posiadał u strony pozwanej ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych aktualne na dzień zdarzenia.

Po zdarzeniu tego samego dnia powód został przyjęty do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego Wojewódzkiego Szpitala (...) w L., gdzie rozpoznano u powoda skręcenie kręgosłupa szyjnego. W badaniu RTG nie stwierdzono zmian urazowych. W leczeniu zalecono stosowanie kołnierza ortopedycznego. W dniu 21 września 2011 roku powód zgłosił się do lekarza POZ, skierowany został do Poradni Ortopedycznej i Neurologicznej. W dniu 21 września 2011 roku powód był także konsultowany przez innego lekarza. Stwierdzono wówczas zablokowanie segmentu ruchomości C2/C4. Zalecono stosowanie kołnierza ortopedycznego przez okres 2 tygodni. W dniu 21 września 2011 roku powód konsultowany był przez lekarza neurologa. W badaniu stwierdzono bóle głowy, parestezję oraz drętwienie kończyn górnych. W badaniu stwierdzono bolesność w okolicy kręgosłupa szyjnego, wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych. Zalecono stosowanie leków przeciwbólowych. W wyniku wypadku u powoda doszło do urazu kręgosłupa szyjnego typu whiplash, u powoda wystąpił 1% uszczerbek na zdrowiu (paragraf 89 a rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 r. w sprawie oceny procentowej stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu) .

W okresie bezpośrednim od przebytego urazu powód, z powodu nasilonego bólu, mógł odczuwać dyskomfort w wykonywaniu nawet prostych czynności. Okres ten, uwzględniając przebyty uraz mógł wynosić około dwóch miesięcy. Uraz, jakiego doznał powód jest urazem aparatu mięśniowo-więzadłowego kręgosłupa szyjnego. Okres dwóch-trzech miesięcy jest okresem gojenia się tego typu skutków urazu. Obecnie powód nie powinien już odczuwać takich dolegliwości. Nie powinien odczuwać ograniczeń wynikających ze stanu zdrowia powoda, które mogłyby wpływać na jego aktywność życiową. Powód aktualnie może uprawiać sport poza sportami siłowym i pracować zawodowo. Mając jednak na uwadze przebyty uraz kręgosłupa szyjnego powinien prowadzić higieniczny tryb życia oraz unikać nadmiernego przeciążania kręgosłupa.

W wyniku zdarzenia powód J. B. mógł doznać powierzchownego urazu odcinka szyjnego kręgosłupa.

Z analizy zakresu uszkodzeń obu pojazdów uczestniczących w zdarzeniu, można wnioskować, że na skutek zderzenia tych pojazdów doszło do powstania żadnych istotnych sił bezwładności, które mogłyby skutkować nagłym przemieszczaniem się kierującego H.- powoda.

Dowód:

- akta szkody- k. 35-60,

- zdjęcie RTG powoda -k. 83,

- informacja K. w L. z dnia 08 listopada 2012 roku- k. 103,
- zaświadczenie K. w L. o fakcie zdarzenia drogowego –k. 49 akt;
- akta likwidacji szkody materialnej- k. 111- 127,
- fotografie- k. 164-170,
- zdjęcie- k. 189,
- szkic miejsca wypadku- k. 190,
- opinia biegłego z zakresu neurologii J. W. k. 265-268, k. 307-308
- opinia biegłego z zakresu ortopedii- traumatologii- k. 270-272,
- częściowa opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej – k. 314-319
- przesłuchanie powoda- k. 191-196
- opinia zespołu biegłych W. K. i J. M.- 213-230 akt.

Powód z roszczeniem o zapłatę zadośćuczynienia w wysokości 9.000 złotych wystąpił do strony pozwanej pismem z dnia 10 października 2011 roku. Decyzją z dnia 13 grudnia 2011 roku strona pozwana odmówiła wypłaty zadośćuczynienia. Opiniujący w toku postępowania likwidacyjnego na zlecenie pozwanego lekarz P. P. ustalił 2% uszczerbek na zdrowiu powoda.

Dowód:

- akta szkody- k. 35-60,

Nadto powód dochodził od strony pozwanej odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe. Pozwany wypłacił powodowi w/w odszkodowanie.

Bezsporne

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Istota sporu sprowadzała się do ustalenia przebiegu zdarzenia szkodowego, a dalej czy dolegliwości, na które uskarża się powód mają związek przyczynowy ze zdarzeniem. Nadto spornym pozostawał charakter doznanych urazów powoda, a w konsekwencji i ustalenie rozmiaru krzywdy powoda.

Zgodnie z treścią art. 361 §1 i §2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Jak wskazuje się w literaturze przedmiotu kryterium adekwatności, jakie zostało przyjęte przez ustawodawcę polskiego w art. 361 § 1 k.c. odwołuje się do „normalnych” następstw działania i zaniechania wywołującego szkodę. Innymi słowy adekwatne są „normalne” następstwa działania i zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wszystkie inne zaś są „nieadekwatne”. Oznacza to, że z grupy wszelkich możliwych skutków danego zdarzenia znaczenie mają (i rodzą odpowiedzialność odszkodowawczą, gdy spełnione zostaną pozostałe przesłanki) tylko te, które stanowią normalne następstwa danego działania i zaniechania, a więc tylko niektóre ze wszystkich możliwych skutków danego zdarzenia. Z oczywistych względów ograniczenie takie jest niezbędne, bowiem bez niego granice odpowiedzialności odszkodowawczej sięgałyby bardzo

daleko, co nie dałoby się pogodzić ani z realiami ekonomicznymi, ani nawet z poczuciem sprawiedliwości. Odpowiedzialność za szkodę nie może więc obejmować wszelkich następstw, które pozostają w ogólnym związku przyczynowym z danym zdarzeniem – często mogą to być następstwa odległe w czasie i przestrzeni. Dla stwierdzenia istnienia związku przyczynowego nie wystarcza więc jakiegokolwiek powiązanie przyczynowe między zachowaniem poszkodowanego a powstaniem lub zwiększeniem szkody, gdyż musi to być związek przyczynowy normalny w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. (por. wyrok SN z dnia 3 lipca 2008 r., IV CSK 127/08, M. Praw. 2009, nr 19, s. 1065).

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy Sąd orzekając w niniejszej sprawie, przyjął, że uraz, jakiemu uległ powód pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodowym. Sąd ma tu co prawda na uwadze stanowisko opiniujących w sprawie biegłych, ale ich poglądu nie podziela. Na miejscu zdarzenia szkodowego obecni byli funkcjonariusze KMP w L., sprawca zdarzenia został ukarany mandatem karnym oraz punktami karnymi. Nadto tak z dokumentacji medycznej przedłożonej do akt sprawy przez powoda, a także z przesłuchania powoda wynika, że zaraz po zdarzeniu powód został poddany diagnostyce i leczeniu, w tym poprzez zastosowanie kołnierza ortopedycznego. Nawet zatem ustalenia biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, w świetle których nie mogło dość do przemieszczenia się pojazdu powoda wyłącznie po uderzeniu jego w błotnik, nie wyklucza kategorycznie, że zdarzenie nie przebiegało w sposób wskazany przez powoda. Nawet jednak, gdyby przyjąć za biegłymi z zakresu rekonstrukcji wypadków, że do takiego przemieszczenia się pojazdu powoda nie doszło, to nie jest wykluczone, w szczególności na tle opinii biegłego neurologa J. W. oraz wobec przedłożonej dokumentacji medycznej, że ciało powoda zachowało się w sposób nietypowy dla tego typu kolizji i do urazu kręgosłupa na odcinku szyjnym doszło. Przemawia za tym przede wszystkim przedłożona dokumentacja medyczna, z której jednoznacznie wynika, że powód zaraz po zdarzeniu poddany był diagnostyce i podstawowemu leczeniu (kołnierz ortopedyczny). Sąd nie deprecjonuje wartości dowodowej opinii biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych złożonych do akt, ale wobec dokumentacji medycznej powoda, wobec jego twierdzeń, wobec faktu zwrotu przez ubezpieczyciela odszkodowania powodowi z tytułu uszkodzenia jego pojazdu, a dalej wobec faktu ustalenia powodowi 2 % uszczerbku na zdrowiu przez lekarza opiniującego z ramienia ubezpieczyciela, można przyjąć, że opinie te (biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych) mają charakter zobiektywizowany, odnoszący się do pewnych założeń, co do oczekiwanego skutku. Wobec treści przedłożonej dokumentacji medycznej, nawet jeśli z opinii biegłych wynika, że nie powinno dość do przesunięcia się pojazdu powoda, a dalej do doznania urazu kręgosłupa na odcinku szyjnym, to z treści tej dokumentacji wynika co innego.

Dodatkowym wsparciem dla ustaleń w tym zakresie pozostaje fakt, że toku postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez stronę pozwaną, na zlecenie pozwanego konsultant medyczny pozwanego- lekarz opiniujący P. P. ustalił 2% uszczerbek na zdrowiu powoda, przy czym ubezpieczyciel sprawcy nie dopatrywał się wówczas braku związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem szkodowym a deklarowanym przez powoda uszczerbkiem na jego zdrowiu.

W konsekwencji Sąd przyjął, że zachodzi związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem szkodowym, a urazem kręgosłupa szyjnego u powoda.

Wobec zgłoszonego przez powoda roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia wymaga przytoczenia art. 445 §1 k.c. Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę pojmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne, ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania sportów, działalności naukowej, wyłączenia z normalnego życia itp. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę” przyznawanej jednorazowo. Przepis ten nie reguluje natomiast pojęcia „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia i pozostawia ją uznaniu Sądu.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że Sąd za punkt wyjścia uznał przede wszystkim ustalenie rzeczywistych następstw zdarzenia, jakiemu uległ powód. Od ich skali zależy bowiem wysokość należnego zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma na celu przede wszystkim skompensować niewymierną z natury rzeczy szkodę niemajątkową. Ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia, Sąd brał pod uwagę szereg okoliczności związanych z następstwami uszkodzenia ciała, jakiego doznał na skutek wypadku. Już sam rodzaj obrażeń, jakich doznał powód w wypadku, związany jest z licznymi dolegliwościami bólowymi. Dolegliwości te powód intensywniej odczuwał bezpośrednio po zdarzeniu wypadkowym, obecnie odczuwa je już rzadziej.

Uszczerbek na zdrowiu powoda związany z urazami odniesionymi w wypadku ustalił opiniujący w sprawie biegły sądowy z zakresu neurologii wskazując, że w następstwie urazu wywołanego wypadkiem z 20 września 2011 roku powód doznał 1% uszczerbku na zdrowiu, zaś uszczerbek ten związany jest z urazem kręgosłupa na odcinku szyjnym. Po zdarzeniu tego samego dnia powód został przyjęty do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego WSS w L., gdzie rozpoznano u powoda skręcenie kręgosłupa szyjnego. W badaniu RTG nie stwierdzono zmian urazowych. W leczeniu zalecono stosowanie kołnierza ortopedycznego. W dniu 21 września 2011 roku powód zgłosił się do POZ, skierowany został do Poradni Ortopedycznej i Neurologicznej. W dniu 21 września 2011 roku powód był także konsultowany przez innego lekarza. Stwierdzono wówczas zablokowanie segmentu ruchomości C2/C4. Zalecono stosowanie kołnierza ortopedycznego przez okres 2 tygodni. W dniu 21 września 2011 roku konsultowany przez lekarza neurologa. W badaniu stwierdzono bóle głowy, parestezję oraz drętwienie kończyn górnych. W badaniu stwierdzono bolesność w okolicy kręgosłupa szyjnego, wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych. Zalecono stosowanie leków przeciwbólowych. W wyniku wypadku doszło do urazu kręgosłupa szyjnego typu whiplash, co skutkowało wystąpieniem 1% uszczerbku na zdrowiu powoda. W okresie bezpośrednim od przebytego urazu powód, z powodu nasilonego bólu, mógł odczuwać dyskomfort w wykonywaniu nawet prostych czynności. Okres ten, uwzględniając przebyty uraz mógł wynosić około dwóch miesięcy. Uraz, jakiego doznał powód jest urazem aparatu mięśniowo-więzadłowego kręgosłupa szyjnego. Okres dwóch-trzech miesięcy jest okresem gojenia się tego typu skutków urazu. Obecnie powód nie powinien już odczuwać takich dolegliwości. Nie powinien odczuwać ograniczeń wynikających ze stanu zdrowia powoda, które mogłyby wpływać na jego aktywność życiową. Powód aktualnie może uprawiać sport poza sportami siłowym i pracować zawodowo. Mając jednak na uwadze przebyty uraz kręgosłupa szyjnego powinien prowadzić higieniczny tryb życia oraz unikać nadmiernego przeciążania kręgosłupa.

Ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę nie tylko wysokość uszczerbku na zdrowiu powoda, ale także rozmiar doznanych przez niego cierpień. W okresie bezpośrednio po wypadku powód zmuszony był zażywać leki przeciwbólowe, podał się procesowi leczenia.

Przedstawione okoliczności, zdaniem Sądu, wpływają na wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia, które – w ocenie Sądu – winno kształtować się na poziomie 4.000 złotych, o czym orzekł w pkt I sentencji wyroku.

Od zasądzonego świadczenia powódce należą się również odsetki ustawowe. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c., ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Powyższa regulacja winna być rozpatrywana z treścią art. 455 k.c. oraz w poglądzie judykatury, a dalej z poglądem przedstawicieli piśmiennictwa w tym zakresie. Wskazuje się, że skoro świadczenie z czynów niedozwolonych, jest świadczeniem bezterminowym, zobowiązany do jego spełnienia, w tym także ubezpieczyciel, winien spełnić świadczenie niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. W realiach przedmiotowej sprawy na niezwłoczność należy patrzeć przez pryzmat art. 817 § 1 k.c. Z chwilą wezwania do zapłaty (co powoduje przekształcenie zobowiązania bezterminowego w terminowe) oraz z upływem terminu do spełniania świadczenia, w tej sprawie z upływem 30 dni od daty wezwania, dłużnik – tu strona pozwana pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem danego świadczenia. A zatem skoro powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty w dniu 10 października 2011 roku, zaś decyzją z dnia 13 grudnia 2011 roku strona pozwana odmówiła wypłaty zadośćuczynienia, z upływem dnia wydania decyzji, t.j. z dniem 14 grudnia 2011 roku strona pozwana pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia na rzecz powoda.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Powód wygrał niniejsze postępowanie 100%. Poniesione przez niego koszty procesu to: opłata sądowa za wniesienie pozwu- 200, koszty zastępstwa procesowego- 600 złotych,

opłata skarbową za udzielone pełnomocnictwo- 34 złotych, wykorzystana część zaliczek uiszczonych przez powoda- 3.039,59 złotych, łącznie 3.873,59. Sąd jednocześnie informuje, że po uprawomocnieniu się wyroku zostaną rozliczone pozostałe zaliczki uiszczone przez powoda.

O kosztach sądowych z pkt III orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 98 k.p.c. Poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa koszty sądowe to kwota 1.434,57 złotych z związku z przyznanymi opiniującym w sprawie biegłym wynagrodzeniem ponad kwotę zaliczki uiszczonej przez stronę pozwaną oraz przez powoda.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.